

I. Англичаните за себе си

Небето да вземе душата ми, а Англия да запази костите ми. (Уилям Шекспир, 1564–1616, английски поет и драматург; из „Крал Джон“.)

Ние сме англичани. И това е един добър факт. (Оливър Кромвел, 1599–1658, английски държавник и военен водач, лорд-протектор на Англия, Шотландия и Ирландия.)

Нека Англия не забравя своето първенство в това да учи нациите как да живеят. (Джон Милтън, 1608–1674, английски поет.)

О, Господи, каква е тази абсурдна природа на англичаните, които не могат да не се надсмяват и подиграват на всичко, което изглежда странно. (Самюел Пийпс, 1633–1703, английски писател и държавник.)

Един англичанин пие толкова, с колкото могат да се издържат две семейства в Холандия. (Даниел Дефо, 1660–1731, английски писател.)

Всеизвестно е, че когато двама англичани се срещнат, те най-напред разговарят за времето и всеки от тях бърза да каже на другия нещо, което и

двамата вече знаят, а именно, че е горещо, студено, слънчево, облачно, ветровито или тихо. (Самюел Джонсън, 1709–1784, английски писател.)

Домът на англичанина е неговата крепост. (Уилям Блейк, 1757–1827, английски поет и художник.)

Въпросът в Англия не е дали човек има талант или гений, а дали е безучастен, учтив и благонаравен глупак, следващ покорно мнението на благородниците за изкуството и науката. (Уилям Блейк)

Колко жалко, че в Англия нямаме други забавления освен порока и религията. (Сидни Смит, 1771–1845, английски писател, автор на афоризми и англикански свещеник.)

В момента, в който думата Ирландия бъде спомената, англичаните като че ли казват сбогом на добронамереността, благоразумието и здравия разум и започват да действат с бруталността на тирани и глупостта на идиоти. (Сидни Смит)

Разликата между суетността на французите и англичаните, изглежда, е тази: първите смятат, че всичко френско е правилно, а вторите, че всичко, което не е английско, е грешно. (Уилям Хазлит, 1778–1830, английски есеист, литературен критик и философ.)

Английската зима свършва през юли, за да започне отново през август. (Лорд Джордж Гордън

Байрон, 1788–1824, английски поет и водеща фигура на Романтизма.)

Единствената дан, която плащат на Добродетелта в Англия, е лицемерието. (Джордж Байрон)

Макар да обичам страната си, аз не обичам сънародниците си. (Джордж Байрон)

Мръсната пяна на земята. Самата мръсна пяна на земята! Истинско чудо е, че постигаме толкова много с нея. (Лорд Уелингтън, 1769–1852, британски военачалник и политик, описвайки собствената си армия.)

Най-доброто нещо, което знам да има между Англия и Франция, е морето. (Дъглас Джеролд, 1803–1857, английски драматург и писател.)

Добрият *ейл* – истинската правилна напитка на англичаните. Не заслужава името англичанин онзи, който говори против *ейла*, тоест добрия *ейл*. (Джордж Бороу, 1803–1881, английски филолог, пътешественик и писател.)

Шери... нездрава смес, чиято употреба може да превърне една нация, колкото и да е дръзка и войнолюбива, в сбирщина от писачи, драскачи и майстори на каламбури – всъщност каквито са англичаните днес. (Джордж Бороу)

При англичаните има една комбинация от качества: скромност, независимост, отговорност и самообладание, съчетани с отсъствието на каквато и да е причина, която може да накара един млад човек да се изчерви – съвкупност, която напразно ще търсиш сред другите народи по света. (Из „Нашият общ приятел“, Чарлз Дикенс, 1812–1870, английски писател.)

В нашата популярна английска религия общоприетата представа за бъдещото блаженство е нещо като съвършен буржоазен дом, в който никой вече не работи, масата е сложена, навсякъде наоколо цари доброта, върнали сме си изгубените близки хора и песнопенията не спират нито за миг. (Матю Арнолд, 1822–1888, британски поет и литературен критик.)

Тишина: разговор с англичанин. (Голдуин Смит, 1823–1910, английски историк и журналист.)

Не пропускайте да посетите Уайтхол. От едната страна ще видите статуя на един от нашите крале, който е бил обезглавен, а от другата, статуя на човека, който го е направил. Това е просто пример за усилията ни да бъдем коректни с всички. (Голдуин Смит)

Свободата на словото в Англия не е нищо друго освен правото да казвате и пишете нещо, което 12 съдебни заседатели, по професия магазинери, смятат, че е целесъобразно да казвате или пишете. (А. В. Дайси, 1835–1922, британски историк и конституционен теоретик.)

Националният спорт в Англия е бягането с препятствия. Хората пълнят домовете си с безполезни и тежки мебели и прекарват останалата част от живота си, опитвайки се да ги преодолеят. (Хърбърт Биърбом Трий, 1852–1917, английски актьор и театрален директор.)

Помнете, че вие сте англичани и следователно сте спечелили голямата награда в лотарията на живота. (Сесил Роудс, 1853–1902, британски финансист и колонизатор.)

Попитайте който и да е човек, от каквато и да е националност, какъв предпочита да бъде и деветдесет и девет души от сто ще ви кажат, че искат да бъдат англичани. (Сесил Роудс)

Законът в Англия е много по-суров към престъпленията срещу собствеността, отколкото срещу личността, както подобава на нацията, чиято водеща страст са парите. (Сър Хенри Райдър Хагард, 1856–1925, английски писател.)

Сега съм щастлива, че Чарлз се отбива по-рядко в спалнята ми, отколкото преди. Понастоящем понасям две посещения на седмица и когато чуя стъпките му пред вратата си, лягам на леглото, затварям си очите, отварям си краката и мисля за Англия. (Лейди Хилингдън, 1857–1940, съпруга на Чарлз Уилям Милс, втори барон Хилингдън, богат банкер и политик от Консервативната партия.)

Предимството на чужденеца пред англичанина е, че е добър по рождение. На него не му се налага да се опитва да бъде добър като нас. На него не му се налага да започва Новата година с твърдата решимост да бъде порядъчен и да успява в това си начинание до средата на януари поради неочаквани премеждия в кръчмата. Чужденецът просто си е добър през цялата година. (Джером К. Джером, 1859–1927, английски писател хуморист.)

През мъгливите дни щастливият лондончанин може да се грее с мисълта, че слънцето никога не залязва над Британската империя. Англичанинът не вижда често слънцето, но това са просто подробности. Той се възприема като собственик на слънцето. Слънцето започва своя кратък ден в Британската империя и го завършва пак в Британската империя. На практика слънцето е част от Британската империя. Глупавите хора от другите страни седят под него и се топят, но го правят само от невежество. Те не знаят, че то е британска собственост. Ако знаеха, щеше да им стане студено. (Джером К. Джером)

Не само чужденците – мъже, жени и деца – но и чуждестранното куче е добро по рождение. Ако си собственик на куче в Англия, голяма част от времето ти минава в това да го измъкваш от разни схватки, да се караш със собственика на някое друго куче кой е започнал пръв, да обясняваш на сърдити възрастни дами, че то не е убило котката им, а тя вероятно е умряла от сърдечен удар, докато е

пресичала улицата, да уверяваш недоверчиви пазачи на дивеч, че това не е твоето куче и нямаш ни най-малка представа чие е. Животът с чуждестранното куче е мирен и спокоен. (Джером К. Джером)

В Англия, когато искаме кучетата да не влизат някъде, ние правим телена ограда шест стъпки висока, подсилена с подпори и защитена с шипове в горния край. В Германия слагат табела „*Hunden verboten!*“¹ по средата на мястото и ако куче с немска кръв в жилите си забележи такава табела, то веднага се отдалечава. (Джером К. Джером)

Авантюристките обикновено са с чуждо потекло. В Англия няма лоши жени – този артикул има изцяло континентален произход и трябва да се внася. (Джером К. Джером)

Сега стегнете редиците и развейте високо знамената, защото душите ни са на бог, телата ни са на краля, а мечовете – на свети Георги и Англия. (Артур Конан Дойл, 1859–1930, шотландски писател; из романа „Белият отряд“.)

---

¹ Забранено за кучета (нем.). – Б. пр.

Аллах е създал англичаните луди – най-лудите сред цялото човечество! (Ръдиард Киплинг, 1865–1936, английски писател; из стихотворението „Училището на Китчънър“.)

В Англия ние сме свикнали да разчитаме на един удобен интервал от един век между осъзнаването, че нещо трябва да бъде направено и сериозния опит то да бъде направено. (Х. Дж. Уелс, 1866–1946, английски писател.)

В Англия е незаконно да заявиш някъде публично, че една жена може да намира сексуално удоволствие в половия акт. (Бертранд Ръсел, 1872–1970, английски логик, математик и философ.)

Британската нация е уникална в едно отношение: англичаните са единствените хора, които обичат да им казват колко тежко е положението, единствените хора, които обичат да им казват най-лошото. (Сър Уинстън Чърчил, 1874–1965, английски държавник.)

Ирландците винаги са ни се стрували малко странни. Те отказват да бъдат англичани. (Уинстън Чърчил)

Англичаните и американците са разделени от океан със солена вода, но са обединени от вана с чиста вода и сапун. (Уинстън Чърчил)

Всемогъщият Бог в Неговата безкрайна мъдрост не е сметнал за удачно да създаде французите в образа на англичани. (Уинстън Чърчил)

Невъзможно е да получиш осъдителна присъда за содомия от английски съд. Половината от съдебните заседатели не вярват, че това физически е възможно, а другата половина го правят. (Уинстън Чърчил)

Американските съпруги се надяват да открият в мъжете си онова съвършенство, което англичанките разчитат да намерят само в икономите си. (Съмърсет Моам, 1874–1965, английски писател и драматург.)

За да се храниш добре в Англия, трябва да закусваш три пъти на ден. (Съмърсет Моъм)

Първо, в тази страна не трябва никога да назоваваш нещата с имената им. Например, ако видиш дърво на хълм, по-добре е да кажеш: „Вижте зеленото там горе.“ Просто така говорят в тази страна. И каквото и да правиш, трябва да изтъкваш лъжлива причина за това, че го правиш. Ако ограбваш човек, трябва да кажеш, че целта ти е да му помогнеш и защитиш. Такава е етиката в тази страна. И всичко стойностно няма никаква стойност. Необходимо е да бъдеш съвършено банален, ако искаш да бъдеш гений. И всичко, което харесваш, трябва да се преструваш, че не харесваш. Ако нещо е там, трябва да се правиш, че го няма. И винаги трябва

да казваш, че жертваш себе си за каузата на религията, морала, човечеството, свободата и прогреса, когато искаш да измамиш ближния си – в тази страна. (Алистър Краули, 1875–1947, английски окултист, поет и писател.)

Англичанинът се погажда със секса съвършено добре, докато се преструва, че не става дума за секс, а за нещо друго. (Джеймс Ейгът, 1877–1947, британски писател и театрален критик.)

Англичаните инстинктивно се възхищават на всеки човек, който няма талант и въпреки това е скромен. (Джеймс Ейгът)

Англичаните може и да не харесват музиката, но те категорично са влюбени в шума, който тя произвежда. (Сър Томас Бичам, 1879–1961, английски диригент и импресарио.)

Проблемът не е в това, че англичанинът не чувства – а в това, че се страхува да чувства. Той е бил научен в училище, че чувството е лошо нещо. Той не трябва да изразява голяма радост или голяма скръб, или дори да отваря устата си прекалено много, когато говори. Лулата му може да падне, докато го прави. (Е. М. Форстър, 1879–1976, английски писател.)

Англия винаги неохотно е приемала човешката природа. (Е. М. Форстър)

Тези удобно обзаведени приюти за душевноболни, които евфемистично са познати под името „аристократичните имена на Англия“... (Вирджиния Улф, 1882–1941, английска писателка.)

Английските католици са просто протестанти, които протестират срещу протестантството. (Д. Х. Лорънс, 1885–1930, английски писател, поет и есеист.)

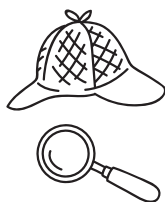
Да се оплакват от промените, е неизменен навик на англичаните. Ако намерите някои важни фигури, които наистина са харесвали промените, такива като Бърнард Шоу, Киър Харди [шотландски политик], Лойд Джордж или Дизраели, ще откриете, че те всъщност изобщо не са англичани, а ирландци, шотландци, уелсци или евреи. Англичаните правят промени, понякога големи промени. Но тайно или открито, те винаги се оплакват от тях. (Реймънд Постгейт, 1896–1971, английски социалист, писател и журналист.)

Където има един англичанин, ще има и градина. Където има двама англичани, ще има клуб. Но това не означава, че броят на градините ще намалее. Те ще бъдат три. Клубът също ще има такава. (А. У. Смит, 1897–1962, английски писател, автор на „Наръчник на градинаря“.)

Колкото по-нагоре се изкачваш по британската социална стълба, толкова по-бързо драматизмът умира. Лустрото на цивилизацията е толкова дебело сред богатите, че индивидуалните качества са умъртвени. Там няма нищо за филмиране, нищо,

което си струва да бъде изкарано на екрана. Гласовете са едни и същи, лицата са безизразни, индивидуалностите – потиснати. Висшите класи са твърде „затворени“, за да имат някаква полза като екранен материал, твърде сковани от обноски, че да се отпуснат в естествената лекота и нормалност, необходима за екрана. (Алфред Хичкок, 1899–1980, кинорежисьор.)

(За това защо хората убиват.) Преди години това беше икономично наистина. Особено в Англия. Най-напред беше много трудно да получиш развод и той струваше много скъпо. Хората го правеха от отчаяние. Абсолютно отчаяние. Те нямаше къде да отидат – в онези дни нямаше мотели, и се налагаше да ходят зад храстите в парка. И в отчаянието си убиваха. (Алфред Хичкок)

[Престъплението] е типично английско нещо. Англичаните по някаква причина, изглежда, имат по-чудати убийства от всяка друга страна и в резултат на това литературата интерпретираше криминалния жанр на много високо ниво... (Алфред Хичкок)